

RODINNÉ

TAJEMSTVÍ

*Kristin
Colli*

Kristin Colli

RODINNÉ
TAJEMSTVÍ

I pravda někdy bolí... A v tomhle případě
dvojnásob!

Kapitola 1: Náhlá smrt

Los Angeles, Kalifornie

Když nadešel ten významný den, všichni studenti, oděni do slavnostních talárů, po úspěšném složení zkoušek obdrželi diplom srolovaný do ruličky. Pyšní rodiče sedící na pohodlných židlích se jen usmívali a tleskali jim. Čerství absolventi školy pak slavnostně vyhodili do vzduchu své čepice a vydali se ke svým rodičům.

Osmnáctiletý Maximiliano najednou spatřil své rodiče a radostně vyjekl:

„Mami, tati!“ a s radostí se rozběhl k nim.

„Tvoji promoci jsme se nemohli nechat ujít,“ řekl vousatý podsaditý muž, který pyšně objal svého syna.

Ke gratulaci se samozřejmě připojila i mladíkova matka, která byla vskutku moc krásná.

„Jsem na tebe tak pyšná!“ řekla krásná Brazilka a mačkala ho ve své náruči.

„Mami, nech toho! Jinak mě umačkáš!“ smál se křečovitě.

„Promiň, jsem z toho celá dojatá,“ pronesla se slzami na krajíčku a obrátila se na manžela.

„Za tvoje vysvědčení... máme pro tebe jedno velké překvápko!“ pronesl hrdý otec.

„To jako fakt?“ rozzářily se mu oči radostí.

„No maminka s tím moc nesouhlasila, hlavně ze začátku. Nakonec

se mi ji podařilo přesvědčit, aby změnila názor,“ omotal jí ruku kolem ramen a políbil ji na spánek.

Manželka se jen dodatečně usmála.

„Tak pojď, doma to pořádně oslavíme,“ řekl s úsměvem otec a nasedli společně s ním do vozu.

***

Když pak dojeli domů, mladík hořel samou nedočkavostí.

„Tak mi už povíš, co je to za překvapení?“ ptal se zvědavý syn, když vylezl z otcova vozu.

„Bud' trpělivý, dočkáš se,“ usmál se a zavřel dveře od vozidla.

„No, já půjdu připravit něco dobrého k snědku,“ řekla usmívající se matka a odebrala se k domovu.

„Tak pojď, ty nedočkavče,“ omotal mu ruku kolem ramen a zamířili ke garáži.

Když tam pak došli, zmáčkl čudlík, až se automatická vrata otevřela.

Mladíkovi rázem spadla brada:

„Páni! To je Harley-Davidson 2018!“ S úžasem zíral na velký dárek, co byl zaparkovaný v garáži. Díky, tati!“ radostně ho objal.

„Nemáš zač, synku. Zasloužíš sis odměnu za všechnu tu dřinu,“ povzbudivě mu poklepal rameno. „Mimochodem, je to skvělý magnet na holky! Tak bys měl na ni rychle naskočit a pořádně ji projet!“ švihnul rukou.

S velkou chutí naskočil na motorku a chopil se řídítek.

„Už se nemůžu dočkat, až tu naleštěnou krásku pořádně proženeš!“ vyběhl na příjezdovou cestu, aby mu start úspěšně odstartoval.

Hoch se široce usmál, nasadil si helmu a zvedl na něj palec. Než to jeho otec stačil udělat, najednou se mu vytratil veškerý úsměv z tváře.

„Co to je? Au!“ Pocítil nepříjemný tlak na hrudi.

„Tati?“ zůstal zaraženě zírat.

„Au,“ vyjekl bolestí a v bolestech se svalil na zem.

„Tati!“ sundal si helmu, seskočil z motorky a běžel za otcem.

Matka zaslechla zděšený výkřik a vzápětí vyběhla ven před dům.

„Proboha, Diego!“ vyděšeně vykřikla a rozeběhla se směrem k němu. „Zavolej záchranku! Honem!“

„Jasně...“ Vytáhl mobil a vytočil číslo na záchrannou službu.

„Vydrž, lásko moje! Za chvíli dorazí sanitka!“ mluvila na manžela a hladila ho po vousech.

„Sanitka přijede asi tak za pár minut,“ řekl jí syn.

„To už může být pozdě. Co teda budeme dělat?“ zeptala se zhrozně.

„Nebudeme na nic čekat. Musím svému tátovi pomoci!“ A okamžitě začal s masírováním srdce až do příjezdu lékařů.

Když se na místě zásahu objevil lékař se svým zdravotním týmem, jeden z posádky ho pochválil za rychlé poskytnutí pomoci.

„Zvládl jsi to perfektně, chlapče... Ale teď už to nech na profesionálech!“

Záchranáři si muže v bezvědomí převzali a připojili ho na vlastní defibrilátor a zahájili resuscitaci.

Vystrašený mladík přešel ke své matce a ve smutném objetí sledovali práci záchranářů. Při oživovacích pokusech nejevilo srdce žádné známky života. Přivolaný lékař musel po několika minutách konstatovat smrt.

„Je mi to moc líto. Už se nedalo nic dělat,“ řekl doktor zdrceně.

„To nééé! Tati!“ zakřičel mladík, vytrhl se z náruče své matky a rozeběhl se k mrtvému tělu.

„Maxi!“ Křičela na něj uplakaná matka, která se ho snažila zadržet.

Hned nato také zareagovali zdravotníci. Doktor je rychlým posunkem ruky zarazil.

„Nechte ho být...,“ řekl.

Syn poklekl vedle něho a bolestně vykřikl:

„Nedokázal jsem ti pomoci! Tatínku můj milovaný!“ Hlava mu spadla na jeho hrudník a nezadržitelně plakal nad svým mrtvým otcem.

„Byl jsi velmi statečný, ale už je konec,“ řekl mu záchranář, který s ním klečel u mrtvého těla.

„Tak pojď, chlapče. Tady nemůžeš být!“ ujal se ho druhý zdravotník, který ho odvedl někam stranou.

Zasahující lékař musel posléze přivolat na místo pohřební službu, která měla odvézt zemřelého na pitevnu.

Max psychicky neunesl ztrátu svého otce a s brekem utekl do domu.

„Maxi?“ zavolala na něj matka a rozeběhla se za ním.

***

„Ne. To nemůže být pravda...!“ vztekla za sebou práskl dveřmi.

„Maxi, srdíčko moje,“ přiběhla k němu matka.

Mladík pak padl na kolena a rozbrečel se ještě víc.

„Měl jsem s tátou spoustu plánů! A teď tady není! Proč jsem ho nezachránil sám?! Proč?“

„Dělal jsi, co jsi mohl... Chlapečku můj...,“ na krátký okamžik udělala totéž, přitiskla syna do své náruče a plakala společně s ním.

Kapitola 2: Zdrcující zpráva

(Severní Amerika, Ciudad de Mexiko) – O dvě hodiny později

Daniel byl vysoký, pohledný čtyřicátník, který právě projednával se svými zahraničními partnery vzájemnou spolupráci na potenciálních projektech. Do toho jim vzápětí vstoupila jeho sekretářka, která měla permanentně smutný výraz.

„Co se děje, Rito? Nevidíte, že tu mám důležité jednání!“ divil se manažer firmy.

„Moc se omlouvám, pane řediteli, že vás ruším uprostřed vaší práce... Ale tohle je moc důležité!“

„Řeknete mi to pak, ano?“ hodlal svou sekretářku vyprovodit.

„Jde o vašeho nejstaršího bratra!“ řekl tichým hlasem.

Obchodníci se na sebe nechápavě dívali.

„Cože?“ Byl v šoku.

Tuhle trapnou situaci zachránil jeho věrný asistent, který se svým výrazně hrbolatým nosem uměl dobře smlouvat.

„Dámy a pánové, můj partner musí naléhavě odejít. Až si to vyřídí, vrátí se brzy zpět,“ řekl anglicky svým obchodním partnerům.

„Díky, Alberto,“ poděkoval svému obchodnímu zástupci vysoký elegant a se svou sekretářkou odešli do jeho kanceláře.

***

„Tak povídejte,“ vyzval ji šéf firmy.

„Volala mi Vaše matka...,“ celá se třásla.

„A co říkala? Buďte už konečně konkrétní, Rito. Co se stalo mému bratrovi?“ byl poněkud nervózní a strčil si ruce do kapes.

„Váš bratr Diego – před dvěma hodinami zemřel. Utrpěl zástavu srdce,“ řekla smutně.

„To snad ne!?“ Doslova ho tahle zdrcující zpráva uzemnila.

„Přijměte moji upřímnou soustrast, pane. Mohu pro Vás ještě něco udělat?“

„To můžete. Řekněte mé ženě a synovi, že přijedu domů o něco později,“ řekl jí.

„Jak si přejete, pane.“ A odešla.

Daniel nestačil vstřebat tu zdrcující zprávu, která ho natolik zasáhla, a vysíleně usedl do kolečkové židle. Pak si vybavil starou vzpomínku, co mu uvízla v paměti. Vzpomínku na hádku, která se odehrávala v jeho kanceláři.

„Jdi si! Já tě tady nepotřebuju!“ řekl ve vzteku Daniel svému nejstaršímu bratrovi.

„Klidně si nech svoji firmu... Ale já navždycky odcházím! Mě a mou rodinu už nikdy neuvidíš!“ odvětil mu naštvaně a nadobro odešel.

Když se vše vrátilo do reality, za krátkou chvíli za ním přišel Alberto.

„Danieli, musíš se tam vrátit. Jinak přijdeme o třetinu sponzorů! Co je?“ pozastavil se.

„Promiň, ale tohle musí počkat...!“

„Co? Jak to myslíš? Tady jde přece o Naši firmu! Co řeknu těm Američanům?“

Stále nechápal.

„Dneska mi zemřel nejstarší bratr,“ řekl mu Daniel s usazenýma očima.

„Aha... Tak to je strašné!“ Byl tím poněkud zaskočen.

„Musí vyřídit pohřeb a vše kolem...“ dodal.

„Jasně, tak já jdu promluvit si s těmi investory. A vysvětlím jim, co se stalo.“ Podrbal se na svém hrbolatém nose a odešel.

Když zůstal ve své pracovně úplně sám, unaveným gestem si promnul týdenní strniště a nechal svůj zrak spočinout na telefonu, který mu ležel na stole. Potom sebral odvalu a vytočil číslo ze svého mobilního zařízení, kterému zůstalo uložené v seznamu. Telefon začal vyzvánět.

Posléze se ozvalo do sluchátka:

„Hálo?“ řekla žena do telefonu.

Při pouhém pomyslení na její krásný hlas se mu na okamžik sevřelo hrdlo.

„Tak je tam někdo?“ optala se znovu.

„To jsem já, Daniel,“ odvážil se promluvit. „Nevěděl jsem, jestli tohle číslo ještě máš. Už je to tak dlouho, co jsme se neslyšeli...“

„Danieli,“ rozplakala se, když ho po dlouhé době mohla zase slyšet.

„Neplač, já všechno zařídím. Tak rád bych vás viděl! Přijďte už dnes, prosím, Andreo!“

„Danieli, já nevím, jestli je to dobrý nápad,“ odpověděla mu plačící švagrová.

„Trvám na tom! Prosím, Andreo, prosím!“

„Tak dobře. Ještě se ti ozvu,“ řekla a ukončila hovor.

Daniel vysunul šuplík a vyndal z něj malou fotku, na které byla zobrazená jeho dávná láska z mládí. Pohládl prsty její krásnou tvář, která se leskla na fotografii a s ohromným nadšením pak řekl:

„Ani nevíš, jak strašně se těším, že tě rád zase uvidím... Ty má lásko!“ Nemohl se dočkat, až ji znovu spatří.

Kapitola 3: Návrat do Mexika

Ještě téhož dne přistálo dopravní letadlo na dráze z hlavního města do Mexico City. Matka se svým pohledným synem a s několika cestujícími se vypravila do vestibulu budovy. Když je strýček najednou spatřil, sundal si zrcadlovky z očí a šel se s nimi přivítat.

„Andreo, ani nevíš, jak vás rád vidím!“ co nejpevněji ji objal. „Jaký jste měli let?“

„Jsme trochu unavení z té dvouhodinové cesty...“

„To samozřejmě chápu... A co váš dům?“

„Musela jsem ho nabídnout k prodeji i našimi movitými věcmi. Po tom všem, co jsme prožili, bychom se tam nemohli znovu vrátit,“ stékala jí slza po tváři.

„No tak už neplakej. Já už jsem všechno zařídil... O peníze si nedělej starosti... Budete bydlet u mě, jak dlouho budete chtít,“ setřel jí slzu z tváře.

Pak přetočil svůj zrak na mladíka, který to nesl ze všech nejhůř.

„Bože můj, tak strašně jsi mi chyběl!“ sevřel ho ve svém náručí.

„Ty mně taky, strýčku,“ řekl Max.

„Venku mám auto. Pomůžu vám se zavazadly. Jdeme.“ A vyšli s ním ven.

***

Venku před halou na ně čekalo luxusní vozidlo. Strýček dal zavazadla do kufru a společně s ním nasedli do vozu.

***

Poté, co dorazili do strýcovy honosné vily, Danielova manželka už netrpělivě stepovala na schodech.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ Jeho pohledná, hnědovlasá manželka zůstala jen překvapeně stát, když s ním následně z vozidla vystoupily dvě dotyčné osoby.

„Ahoj, teto Sabrino,“ pozdravil ji synovec.

„Maxi?!“ Z její tváře se dalo snadno vyčíst, že z jejich návštěvy moc nadšená není, když se pak vydala nazpět do domu.

„Teta asi není ráda, že jsme tady, co?“ zeptal strýce.

„To neřeš!“ řekl strejda a vyndal z kufru jejich zavazadla.

***

Po vteřině zazvonil zvonek u dveří.

„Jdu otevřít, seňoro Esperanzo,“ řekla její služebná a kráčela ke dveřím.

„Kdo to může být?“ divila se paní Esperanza, když se svou rodinou večera u společného stolu.

***

Když otevřela dveře, zůstala velice udivená:

„Maxi, jste to vy?“ nemohla uvěřit tomu, že vidí dospělého mladíka stát před prahem. „Pane Bože, ani jsem vás nepoznala,“ objala ho.

„Ano, jsem to já. Za to vy jste se moc nezměnila. Jste stále tak půvabná a plná optimismu. Jak to děláte?“

„I ty jeden lichotníku,“ usmála se žena středních let. „Pojďte dál, Maxi. Babička bude moc ráda, že vás uvidí!“ pozvala ho dovnitř.

***

„Elviro, kdo je?“ zajímala se paní domu.

„To jsem já, babičko!“ řekl svalnatý mladík, když vkročil do kuchyně.

Najednou všichni členové rodiny přestali zničehonic jíst. Krátkosrstý rotvajler, který hlídal celý dům, se s vyplazeným jazykem za Maxem rozeběhl.

„Stýskalo se ti po mně, vid’?“ pohládl ho po čenichu, pak ho podrbal za ušima.

„Proboha, nechce se mi věřit, že jsi to ty, Maxi!“ vstala a šla ho nadšeně obejmout. „Proč jste mi nedali vědět, že přijedete?“ Byla přímo nadchnutá jeho příchodem.

„Strýček si hrozně přál, abychom přijeli už dnes... Tak nás vyzvednul na letišti. A po tom hrozném chaosu na to nezbyl čas,“ řekl vnuk smutně.

„Já vím. Jsem moc ráda, že jsi tady... Celých osm let jsem tě neviděla ani neslyšela... Tak strašně jsi vyrostl!“

„No, už jsem skoro o půl hlavy vyšší než mamá... Naše geny se holt nezapřou,“ řekl Max s polo úsměvem.

„Škoda, že tu není s námi tvůj děda! Tolik mi ho připomínáš!“

„Jo, no jo... A co tu tak hezky voní?“

„Máme skvělé jehněčí kotlety. Doufám, že ochutnáš? Nestal se z tebe náhodou vegetarián, že ne?“

„Ne, to opravdu nejsem, babičko... To skvělé jehněčí rád ochutnám,“ pousmál se a hlady se mu sbíhaly sliny.

„Tak pojď. Určitě máš velký hlad?“

„Ani nevíš jaký,“ řekl a odešel s babičkou ke stolu.

Strýc Daniel šel mezitím ubytovat jeho matku.

***

Když ji Daniel zavedl do jejího nového pokoje, rychle za sebou zavřel. Hluboké city, které k ní tak dlouho cítil, v něm opět zajiskřily.

„Už jsem to bez tebe nemohl vydržet... Strašně jsi mi chyběla!“ upřeně se jí zadíval do jejich kočičích očí, které byly tak bláznivě uhrančivé a začal se mazlit s jejími krásnými vlnitými vlasy, co jí sahaly až po ramena.

„To nemůžeme,“ trochu se tomu bránila.

„A proč?“ Byl neodbytný.

„Jsi přece ženatý, Danieli! Tak proto...“

„Vychovala jsi z Maxe opravdu hezkého, zdatného muže... Ten krásný úsměv... zdědil po tobě...,“ pokračoval neodbytně dál.

„Maxovi jsem dala to nejlepší vzdělání, jaké jen může mít. Dala

bych za něj ruku do ohně, aby byl můj syn šťastný! Proč se o něj tak najednou zajímáš?“ Měla zamračené obočí.

„Jen tak...“ svůj nos zabořil hluboko do jejích vlasů a laskal se s nimi. „Párkrát jsem mu volal, abych ho mohl na malou chvíli slyšet,“ vylezlo z něj.

„Cože? Co tě to hergot napadlo?!“ po chvíli se od něj odtrhla.

„Chtěl jsem vědět, jak se má – Na tom není nic špatného,“ opáčil jí.

„Ale já pořád nechápu, proč jsi to udělal?“ zlobila se.

„Jsem přece jeho strejda. Nebo snad ne?!“

„Tohle opravdu není vhodná chvíle o tom diskutovat... Zrovna dnes jsem přišla o svého milovaného manžela, jestli sis toho náhodou nevším!“ řekla mu ovdovělá švagrová a rozčileně odešla.

„Andreo, no tak počkej,“ běžel ihned za ní.

Na schodišti ji stačil chytit za paži. Krásná Brazilka se prudce otočila, až její divoké vlasy zavlály kolem hlavy.

„Proč mi tohle děláš?“

„Omlouvám se ti. Bylo to ode mne hloupé. Ale to, jak mi tě Diego přebíral a utekla jsi s ním... Jsem na tebe nedokázal zapomenout!“

„Ty víš, že jsem neměla jinou možnost... Musela jsem utéct z toho pekla!“

„Když ses znovu objevila v mém životě... Tu další šanci už promarnit nechci! Už jsem na tebe čekal dost dlouho!“ znovu měl tendenci se jí dotýkat.

Vzápětí se zjevil Max a zůstal zaražené stát.

„Mami!?“ ptal se s kamennou tváří.

Milenci se od sebe okamžitě odtrhli. Matka se chovala tak, jako by se nic nestalo a se synem se vrátila zpět do kuchyně.

***

U rodinného stolu panovala tak trochu zvláštní atmosféra, jelikož byla veškerá pozornost věnovaná právě Maxovi.

Gabrielovi se při pohledu na ně dělalo tak špatně, že hodil látkový ubrousek přímo do nedojedeného bramborového salátu a prudce vstal.

„Kam to jdeš?“ divil se přicházející otec.

„Lehnout!“ řekl namachrovaný frajírek, s precizně nagelovaným ježkem, který svého bratrance doslova probodával očima.

„Něco se děje?“ ptal se otec.

„Co by se mělo dít? Jen mě přešla chuť k jídlu,“ než odešel, znovu naznačoval svým bodavým pohledem, že tam nejsou zvani.

Bez jakéhokoliv ohledu ho posléze následovala i jeho matka:

„Mě už taky přešla chuť!“ řekla Danielova manželka, nechala příbor na talíři překřížený a s panovačným chováním opustila jídelnu.

„Nezlob se, Danieli, ale my už také musíme! Ještě si musím vybalit zbytek svých věcí.“

„Jistě, jen jděte,“ Daniel jen utkvěle zíral na svou překrásnou švagrovou, která na něj hleděla úplně stejně, když stoupala se svým synem po schodech nahoru.

Kapitola 4: Pohřeb

Pohřeb se konal druhý den odpoledne v rodinném kruhu. Všichni nejbližší pozůstalí se přišli se zesnulým rozloučit, aby mu dali poslední sbohem.

Farář při smutečním obřadu pronesl svou řeč:

„Diego Villegas, byl nejen skvělým otcem, manželem – Ale taky byl dobrým bratrem a věrným přítelem... Pro každého jsi byl dobrou inspirací, i příkladem. Byl jsi nesmírně laskavý člověk, který se tak rád obětoval pro druhé. I pro svého syna Maxe! Tímto odevzdáváme tvou duši do rukou Božích. Prach jsi a v prach se obrátíš. Odpočívej v pokoji, Diego.“ skončil farář svůj smuteční projev nad rakví.

Strýc, který nespustil zrak ze své švagrové a synovce, se po skončení pohřbu vydal hned za nimi.

„Andreo?“ zavolal na ni Daniel.

Andrea se se svým synem pozastavila.

„Andreo, cokoliv budeš potřebovat... Udělám pro vás maximum.“

„Moc toho vážíme strýčku... ale nemusíš pro nás toho tolik dělat,“ řekl mu smutný mladík.

„Ale jdi ty. To je přece maličkost,“ obejmul ho.

Tohle Danielova manželka i její syn nedokázali překousnout, když jako předposlední účastníci odcházeli ze hřbitova.

***